

# Ontwaken in de hemel

Een waargebeurd verhaal van gebrokenheid,  
de hemel en een nieuw leven

Crystal McVea en  
Alex Tresniowski

uitgeverij



Oorspronkelijke uitgave: *Waking Up in Heaven: A True Story of Brokenness, Heaven, and Life Again* © Howard Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

Tekst © 2013 Crystal McVea & Alex Tresniowski

© Nederlandse editie Uitgeverij Kok – Utrecht, 2013

[www.kok.nl](http://www.kok.nl)

Vertaling Martin Strengholt

Omslagontwerp Brand New Story/Ralf Boer

Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 435 2228 1

E-ISBN 978 90 435 2229 8

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

## Voorwoord

In december 2011 kreeg ik een bericht op Facebook van iemand die ik niet kende. *Hoi Laura. Ik ben Crystal, en ik voelde dat ik je moest schrijven toen ik je bij Dr. Phil gezien had.* In die tijd was mijn nieuwe boek *Onzichtbaar verbonden* net uit, waarin ik het verhaal vertel van mijn vriendschap met Maurice Mazyck, die, toen ik hem in 1986 voor het eerst ontmoette, een dakloos straatjochie was en met wie ik nog steeds goed bevriend ben. Ik kreeg talloze e-mails van mensen die door het boek geraakt waren, maar het berichtje van Crystal had iets waardoor het er uitsprong. *Ik heb ook een keer een tweede kans gekregen. Dat was op 10 december 2009, zo legde ze uit, de dag waarop ik gestorven ben.*

Zo'n zinnetje lees je niet vaak. Ik was meteen geboeid. Ik las door, en Crystal McVea bleek een lerares en moeder van vier kinderen te zijn, die in het zuidwesten van Oklahoma woonde. In 2009 werd ze met buikklachten in het ziekenhuis opgenomen, waar ze opeens ophield met ademen. In de korte tijd tussen het moment waarop ze stierf en het moment waarop de artsen haar wisten te reanimeren, was Crystal naar de hemel gegaan, waar ze voor God gestaan had. Nu zou ik dat gegeven op zich al intrigerend gevonden hebben. Ik hou er altijd van om over de hemel te horen en over hoe het zou zijn om voor Gods aangezicht te staan. Maar er was nog een andere reden waarom ik door Crystals verhaal gegrepen werd. Het herinnerde mij namelijk aan wat met mijn moeder gebeurd was.

Toen ik vijftientig was, naderde de lange strijd die mijn moeder, Marie, tegen baarmoederkanker gestreden had, zijn einde. Een aantal jaren had ze er dapper tegen gevochten, maar nu kon ze gewoon niet meer. Wij, haar kinderen, waren er helemaal niet klaar voor om onze moeder kwijt te raken. We konden het niet bevatten.

Precies op mijn vijftiengste verjaardag vroeg mijn moeder me om haar niet alleen te laten. Ze zei dat ze een vreemd en bang gevoel had. Ik stelde haar gerust. We zouden ervoor zorgen dat er de hele nacht iemand bij haar was. Ze zou geen minuut alleen zijn. De volgende ochtend reageerde ze totaal niet meer en we belden een ambulance. Voordat die er was, werd mijn moeder wakker en begon onbeheersbaar te huilen. Ze was ontroostbaar, en heel erg bang en verdrietig. Ze wist dat haar einde naderde. Zo had ik haar nog nooit meegemaakt en ik deed wanhopige pogingen om haar te troosten. Ik zei tegen haar dat ze voor controle naar het ziekenhuis gebracht zou worden.

‘Belof me dat ik weer thuis kom,’ zei ze tegen me.

Ik wist niet wat ik anders moest zeggen, dus ik beloofde het haar.

Toen ze bij de spoedeisende hulp in het Memorial Sloan-Kettering ziekenhuis in New York City aankwam, onderzocht haar oncoloog haar en hij raadde ons aan om een priester te laten komen om haar het laatste sacrament toe te dienen. Samen met mijn zuster Annette zei ik een gebed op met de priester, terwijl de arts en de verpleegkundige vlak achter ons stonden te wachten. Toen het gebed uitgesproken was, controleerde de arts mijn moeder. Hij wendde zich tot ons en zei: ‘Ze is weg.’

Annette en ik hielden elkaar vast en huilden. We probeerden ons te troosten met de gedachte dat onze moeder nu rust had en bij God was. Dat is een overtuiging die veel mensen in hun donkerste uren overeind houdt, en daar in het ziekenhuis hield de zekerheid ervan ook ons op de been. Natuurlijk willen we allemaal graag zeker weten dat onze dierbaren die heengegaan zijn het nu beter hebben, maar dat is niet vanzelfsprekend. Ik had nooit gedacht dat ik die zekerheid zou krijgen.

Een paar minuten nadat de arts mijn moeder doodverklaard had, hoorden we een verpleegkundige opeens een kreet slaken: ‘Kom snel! Jullie moeder leeft! Zeg iets tegen haar! Zeg iets!’

De verpleegkundige had gezien dat mijn moeder weer begon te ademen en haar ogen had geopend. We stonden perplex. We keken naar de oncoloog, die al net zo geschokt en verbaasd was als wij. In de weken hiervoor had mijn moeder af te toe een helder moment gekend, maar

nu leek plotseling alle pijn verdwenen te zijn. Ze leek volkomen helder te zijn en de volle controle over haar lichaam te hebben. En het meest opmerkelijke: er hing een warme, vredige glimlach om haar mond, en dat was iets wat we al heel lang niet meer gezien hadden. Ze straalde bijna, en leek alle angst kwijt te zijn. Daarna liet ze ons nog erger schrikken door met een sterke, duidelijke stem te gaan praten. Dit was wat ze zei: ‘Niet te geloven dat ik de tijd en de kracht gekregen heb om jullie te vertellen wat ik altijd heb willen zeggen, maar nooit heb gekund.’

De zes uur die volgden ervoeren we zonder meer als een wonder. Mijn moeders vitale functies waren op onverklaarbare wijze hersteld. Ze was volkomen rustig en had de volledige controle over haar vermogens. Ze werd naar een privékamer gebracht, waar ze één voor één met al haar vijf kinderen en haar man Nunzie, mijn vader, sprak. Voor ieder van ons had ze een boodschap van liefde, hoop en kracht. ‘Je bent altijd zo’n goede dochter voor me geweest,’ zei ze tegen mij. ‘Ik ben zo trots op je, Laurie. Ik hou heel veel van je.’ Kunt u zich voorstellen hoe het is om je moeder dát tegen je te horen zeggen, nadat jij gedacht had dat ze gestorven was? Haar arts hadden geen verklaring voor wat er gebeurde. Mijn moeder was de enige die het kon uitleggen. ‘Ik heb gezien hoe het aan de overkant is,’ vertelde ze ons. ‘Het is veel mooier en vrediger dan je je ooit kunt voorstellen. Nu weet ik diep van binnen dat ik van boven af voor jullie allemaal zal kunnen zorgen.’

We vroegen aan de arts of we mijn moeder mee naar huis konden nemen. Dat had ik haar beloofd en tegen alle verwachting in had ik nu de kans om mijn belofte te houden. De arts kon niet zeggen hoe het verder zou gaan, maar van hem mochten we haar meenemen. Toen kwam de laatste schok.

‘Ik wil niet meer naar huis,’ zei mijn moeder tegen ons. ‘Ik wil hier blijven tot het tijd is om naar mijn nieuwe huis te gaan.’

Uiteraard hadden we graag gezien dat mijn moeder nog langer bij ons had kunnen blijven, maar God had een ander plan met haar. Maar toch: Hij had haar de kans gegeven om terug te keren en een prachtige boodschap met ons te delen, een boodschap die wij allemaal de rest van ons leven met ons mee zouden dragen.

Kort daarna ging mijn moeder rechtop zitten en zei dat God haar weer terug bij zich riep. Ze vroeg ons om elkaars handen vast te pakken en het Onze Vader te bidden en haar daarna in alle rust te laten gaan. Een paar minuten later lag ze in coma. Nog een paar dagen later overleed ze, 47 jaar oud.

Toen ik Crystals berichtje las, moest ik meteen aan mijn moeder denken. Het meest verrassend was wel dat ze me bij Dr. Phil gezien had, maar dat ze mijn boek niet zelf gelezen had. Ze kende het verhaal van mijn moeder niet. Ze schreef, zo zei ze, omdat ze onder het strijken min of meer toevallig naar Dr. Phil gekeken had en plotseling voelde dat ze contact met me moest opnemen. Dat was een gevoel dat ze herkende. Ze had dat gevoel weleens eerder gehad, toen God zomaar iemand op haar pad bracht. *Ik ben maar een gewone moeder en lerares, legde ze uit, maar ik weet dat God mij leidt en wil dat ik het hele verhaal van wat ik meegemaakt heb, vertel. En ik zou graag willen dat jij me daarbij helpt.*

Ik schreef terug, en later sprak ik Crystal over de telefoon. Ze vertelde me het hele verhaal van haar ervaring in de hemel, en ik was er compleet van ondersteboven. Het is een schitterend verhaal, totaal anders dan wat ik verwacht had, en toen ik het gehoord had wist ik meteen dat ik haar graag wilde helpen. Ik gaf haar de naam van mijn coauteur Alex Tresniowski, en hij werd al evenzeer door haar verhaal geraakt als ik. Samen hielpen we Crystal om een literair agent te vinden en een contract bij Howard Books te krijgen, de uitgeverij waar ook (de oorspronkelijke Amerikaanse uitgave van) mijn *Onzichtbaar verbonden* verschenen was.

Zelfs nu ik dit voorwoord schrijf, sta ik nog verbaasd van de gebeurtenissen die tot de uitgave van dit boek geleid hebben. Ik ben een gepensioneerde verkoper van advertenties, en ik had het geluk dat ik een aantal connecties had die me konden helpen een uitgave voor elkaar te krijgen. Maar zelfs met die connecties is het een enorm lange weg om een boek uitgegeven te krijgen. Er zijn genoeg mensen die een inspirerend levensverhaal te vertellen hebben, maar slechts een enkeling

is het gegeven om zijn verhaal met de hele wereld te delen. Ik voelde mij rijk en gezegend dat ik mijn boek had kunnen uitgeven, en al helemaal toen het meer dan twintig weken op de bestsellerlijst van de *New York Times* stond. Ik heb altijd geweten dat mijn moeder erachter zat toen ik op die noodlottige dag in 1986 op de hoek van 56th Street en Broadway in Manhattan Maurice tegen het lijf liep, en ik weet ook dat zij gezorgd heeft voor al het succes dat daar voor zowel Maurice als mij uit voortgekomen is. Maar ik besef ook heel goed hoeveel geluk ik heb gehad.

Crystal beschikte totaal niet over dergelijke connecties. Ze kende helemaal niemand in de media, en voor haar was de weg naar de publicatie van haar verhaal nog veel langer dan voor mij. In de eerste maanden na haar sterfervaring bad ze heel veel voor de merkwaardige situatie waarin ze beland was. Toen ze in de hemel was, had God haar opgedragen om haar verhaal met de wereld te delen, maar Hij leek haar geen enkele mogelijkheid te geven om dat te realiseren. Ze was lerares, geen schrijfster, en ze had geen enkel lijntje met wie dan ook in de uitgeverwereld. Maandenlang liep ze zich af te vragen wanneer God eindelijk iemand op haar pad zou brengen die haar kon helpen haar verhaal te vertellen. En twee jaar lang gebeurde er helemaal niets.

Maar toen, op een middag, zag ze Maurice en mij op tv. Ze keek maar half, terwijl ze haar lakens en dekens aan het opvouwen was, maar toch was het toen alsof ze een duwtje voelde en ze wist meteen dat ze moest proberen om contact met mij te leggen. Het leek haar eerst een dwaas idee. Waarom zou een volslagen vreemde haar vergezochte verhaal geloven, laat staan haar helpen om het op papier te zetten? Dagenlang bad ze en probeerde ze zichzelf zover te brengen dat ze contact met mij zou opnemen. Ten slotte zette ze al haar schroom aan de kant en deed ze wat God haar opdroeg. Ze stuurde me een bericht. Ik had haar e-mail kunnen negeren of haar een nietszeggend antwoord kunnen sturen, maar dat deed ik niet. Mijn coauteur Alex had totaal geen belangstelling kunnen hebben, of had te druk geweest kunnen zijn met een ander project, maar ook dat liep anders. En de fantastische medewerkers van Howard Books hadden hun schouders kunnen ophalen toen ze over het idee hoorden, maar in plaats daarvan gingen ze er met-

een mee aan de slag. Duizend-en-een dingen hadden fout kunnen gaan, maar alles ging goed.

En dat, zo is mijn stellige overtuiging, is geen toeval.

De titel (van de oorspronkelijke versie) van mijn boek, *An Invisible Thread*, komt van een oud gezegde: *Een onzichtbare draad verbindt hen die voorbestemd zijn om elkaar tegen te komen, los van de tijd, de plaats of de omstandigheden. Die draad kan uitgerekt worden of in de knoop raken. Maar hij zal nooit knappen.* Crystal en ik zijn door net zo'n onzichtbare draad aan elkaar verbonden als Maurice en ik. Ook onze paden waren voorbestemd om elkaar te kruisen, en dat is dan ook gebeurd. Nogmaals, Crystal had mijn boek niet gelezen en wist niets over de ervaring van mijn moeder. Weinig mensen zouden meer voor haar verhaal opengestaan hebben dan ik. Dat is de manier waarop God werkt, besef ik nu. Hij brengt mensen bij elkaar die elkaar nodig hebben. De onwaarschijnlijke band tussen Maurice en mij noem ik een 'onzichtbare draad', maar ik zou net zo goed kunnen spreken over Gods almachtige hand die aan het werk is. Ook de kleine kans die Crystal had om tot de uitgave van dit opmerkelijke boek te komen, is een duidelijk bewijs van Gods heerlijke aanwezigheid in onze wereld. En het verhaal dat Crystal te vertellen heeft, is zelf een bewijs van de vele gaven waarmee God ons overlaadt, als we ons hart maar openstellen voor Zijn talloze ongeplande zegeningen.

Ik beschouw het als een groot voorrecht dat ik Crystal heb kunnen helpen, en ik hoop dat u ook zo van haar verhaal geniet als u deze bladzijde omslaat en aan het boek begint. Ik weet zeker dat u net zo geraakt zult zijn als ik. Ik geloof dat Crystals verhaal de kracht heeft om levens te veranderen. We leven in een moeilijke, verraderlijke tijd, en de wereld heeft zoveel mogelijk positieve verhalen nodig. De geweldige boodschap van dit verhaal (dat God bestaat, dat de hemel schitterend is, en dat het leven van ieder van ons een klein wonder op zich is) is er één die u voor de rest van uw leven met u mee zult dragen.

Laura Schroff, schrijfster van *An Invisible Thread (Onzichtbaar verbonden)*



## Inleiding

Het moment komt onvermijdelijk een keer dat een van mijn schattige tweeling van drie jaar oud me de vraag stelt: ‘Mammie, wat gebeurde er nou precies toen je doodging?’

Op een dag zullen ze horen hoe ik het verhaal aan iemand vertel, en zullen ze er meer van willen weten. Dan zullen ze me met hun grote, onschuldige ogen aankijken en proberen te begrijpen wat ik zeg. Het valt niet altijd mee om het aan volwassenen uit te leggen, dus hoe vertel ik het ooit aan mijn eigen kinderen?

Er is zoveel dat ik hen wil vertellen. Er is zoveel dat ze moeten weten. Mijn verhaal is er namelijk een van hoop en vergeving en redding, en van de heerlijke genezende kracht van Gods aanwezigheid. Het is het verhaal van alles wat ik gezien en gehoord heb toen ik tijdens mijn verblijf in het ziekenhuis negen minuten lang uit mijn lichaam weg was, naar de hemel ging en voor God stond. Het is ook het verhaal van de diepgaande, blijvende veranderingen die ik in mijn leven gekend heb nadat ik weer op aarde teruggekeerd was. Veranderingen waardoor ik tot in het diepst van mijn bestaan een heel ander mens geworden ben.

Tegelijkertijd is het ook een verhaal dat ik heel lang niet heb willen vertellen.

Ik woon in een fantastisch plaatsje in het zuiden van Oklahoma, in een gemeenschap van vriendelijke, gelovige mensen. Het is een plaats waar Jezus geëerd en gevolgd wordt.

Toch wist ik precies hoeveel schade geroddel kan aanrichten. Ik was lerares, iemand aan wie ouders hun kinderen toevertrouwen. Ik was er bang voor dat men mij links zou laten liggen en mij belachelijk zou maken als ik mijn verhaal vertelde. Ik was er zelfs bang voor dat ik mijn baan zou kwijtraken.

Kortom, ik was bang dat mensen mij gewoon voor gek zouden verslijten.

De instructie die ik van God gekregen had ('vertel wat je je kunt herinneren') had niet duidelijker kunnen zijn, maar ik worstelde met de vraag waarom juist ik hiervoor uitgekozen was, en wat Hij nu precies van me verwachtte.

Ik worstelde ermee, omdat ik me totaal niet de juiste persoon voelde om de mensen over God te vertellen.

Simpel gezegd zou ik er nooit voor in aanmerking komen om heilig verklaard te worden. Van jongs af aan heb ik gezondigd, en ik durf te stellen dat ik alle Tien Geboden stuk voor stuk wel eens overtreden heb. Inderdaad: niet één of twee ervan, maar alle tien.

Zelfs het grote gebod 'Gij zult niet doden'. Toen ik nog jong was heb ik een zonde begaan die zo ernstig en zo onvergeeflijk is, dat ik zeker wist dat God (als Hij al bestond) nooit van me zou houden.

En er was nog iets waar ik mee zat. Ik twijfelde er hevig aan of God wel bestond. Ik was opgegroeid midden in de Bible Belt, ik was niet één maar wel vier keer gedoopt, ik was met grote regelmaat in de kerk te vinden en had duizenden preken over God gehoord. En toch was ik diep vanbinnen niet overtuigd van Zijn bestaan. Telkens weer daagde ik God uit om te bewijzen dat Hij bestond en steeds weer deed Hij dat ook. Elke nieuwe blokkade die ik opwierp, wist Hij te overwinnen.

De ellende die ik in mijn leven had meegemaakt zag ik als bewijs dat God er niet in geïnteresseerd was om mij tegen het kwaad te beschermen. Ik heb aan Hem getwijfeld. Ik heb Hem vervloekt. En op gezette tijden heb ik gezworen dat ik Hem uit mijn leven zou bannen.

En toch – toch! – had God mij niet losgelaten, maar mij opgezocht en liefgehad en uitgekozen, en daarna naar deze aarde teruggestuurd om een boodschap te verkondigen.

Na veel vijven en zessen begon ik dan toch maar mijn verhaal te vertellen. Ik vertelde het aan onbekenden die ik in het restaurant of bij de supermarkt of in de ijssalon tegenkwam. Steeds wanneer ik dat vertrouwde duwtje in de rug voelde, vertelde ik mijn verhaal.

'Neem me niet kwalijk,' zei ik dan. 'Ik ben Crystal McVea, en in 2009 ben ik gestorven en in de hemel geweest.'

Is dat geen prachtige openingszin?

Wat er gebeurde nadat ik begonnen was het verhaal over mijn reis

naar de hemel te vertellen, dat is een bijzonder, wonderbaarlijk verhaal op zich.

En nu vertel ik u mijn verhaal, via dit boek. Neem maar van me aan dat ik nooit gedacht had dat ik ooit nog eens een boek zou schrijven. Het stond helemaal niet op mijn verlanglijstje (waarop dingen staan als met mijn kinderen een show op Broadway zien, en de Grand Canyon bezoeken). Toen ik aan dit boek werkte, ging er geen dag voorbij waarop ik mezelf niet in mijn arm kneep om er zeker van te zijn dat het echt gebeurde.

Maar zodra ik over mijn angst heen was en begon te getuigen, wist ik dat het Gods wil was dat ik mijn verhaal aan zoveel mogelijk mensen zou vertellen. En laten we eerlijk zijn, ik kan moeilijk dag in dag uit in de supermarkt gaan staan om mensen die in de rij voor de kassa staan erover te vertellen. Een boek schrijven is veel efficiënter. Er blijft zelfs tijd over om voor mijn gezin te koken.

Zullen er geen mensen meer zijn die denken dat ik de boel belazer, of dat ik aan godsdienstwaanzin lijdt, of gewoon gek ben? Vast wel. Sommige mensen die dit boek in handen krijgen, zullen het misschien als ze halverwege zijn wegslijten en het hele verhaal voor een sprookje houden. Wie denkt die Amerikaanse huisvrouw wel niet dat ze is? Zij zou voor God gestaan hebben? Zoiets kun je toch niet serieus nemen? Een reactie die ik wel eens hoor is deze: 'Ach Crystal, ik geloof zeker dat jij gelooft dat je God gezien hebt. Alleen weet ik niet of ik het kan geloven.' Dat is gewoon een vriendelijke manier om te zeggen dat ik ofwel lieg, ofwel gek ben, zonder dat letterlijk zo te zeggen.

Nu weet ik heel goed dat het voor sommige mensen heel moeilijk is om mijn verhaal te geloven. Wat ik heb meegemaakt, valt buiten het waarneembare en is totaal anders dan alles wat we hier op aarde meemaken. Kijk, als er, voordat ik het zelf had meegemaakt, iemand met een dergelijk verhaal naar mij toe gekomen was, dan zou ik er ook zeer sceptisch op gereageerd hebben, daar ben ik van overtuigd.

Tegelijk weet ik dat het in dit boek gaat over de grootste en belangrijkste vragen die er maar zijn: Bestaat God? Is er zoiets als een hemel? Welk plan heeft God met ons? Waarvoor zijn we eigenlijk op de wereld?

Ik wil absoluut niet beweren dat ik de antwoorden op al die vragen heb. In feite heb ik zelf ook nog een heleboel vragen. Ook vind ik mijzelf heus niet zo bijzonder. Ik ben een gewone, doorsnee moeder uit Amerika. Elke dag heb ik het er druk mee om tegen de tweeling te zeggen dat ze nu echt moeten gaan slapen, om mijn oudere kinderen naar hun sporttrainingen te brengen, om mijn best te doen gezonder te eten en wat minder zwaar te worden (wat me lang niet altijd lukt). Voordat ik dit meemaakte, genoot ik van mijn leven als moeder en echtgenote en lerares; dat leven gaf me veel voldoening.

Maar ik heb nu eenmaal meegemaakt wat ik heb meegemaakt. En nadat ik mijn hele leven getwijfeld heb, weet ik nu zeker dat God bestaat. Hij bestaat in heerlijkheid, schoonheid en pracht.

En omdat God zelf gezegd heeft dat ik erover moet vertellen, doe ik dat ook. Ondanks het feit dat mijn verhaal bepaald niet fraai is en soms veel pijn doet. Als u dit boek leest, zult u wel merken dat ik het grootste deel van mijn leven met een vreselijke schaamte en afschuwelijke geheimen heb rondgelopen. Ik haatte mezelf en ik geloofde dat ik niets waard was, en als gevolg daarvan heb ik veel verkeerde keuzes gemaakt.

Maar het is belangrijk om te zien wie ik was, om goed te kunnen begrijpen wie ik geworden ben.

Sommige details van mijn tijd in de hemel zullen u bekend voorkomen uit andere verhalen van mensen die gestorven en teruggekomen zijn (zoals het licht, de schitterende toegangspoort, de engelen). Andere dingen die ik vertel zullen waarschijnlijk nieuw voor u zijn. Maar elk detail dat ik beschrijf is precies zoals ik het mij herinner; dat is mijn enige en belangrijkste regel voor wat ik over mijn belevenissen vertel. Ik heb niets verfraaid of overdreven. Ik zeg vaak: 'Als ik dit had verzonnen, dan zou ik het allemaal veel dramatischer hebben gemaakt.' Ik omschrijf precies wat ik heb meegemaakt, niet minder maar ook niet meer.

Ik kan zeggen dat de dingen die God me getoond heeft verbazingwekkend krachtig en indrukwekkend waren, en dat de werkelijkheid van Gods aanwezigheid nu, elke dag weer, vanuit mijn diepste binnenste voelbaar is. Eigenlijk leefde ik in die negen minuten 'echter' dan tijdens al mijn jaren hier op aarde. En nu kan ik alleen maar hopen dat

u door de beschrijving van wat ik beleefd heb (hoe ontoereikend woorden ook zijn), iets zult voelen van de kracht en de impact van de totale heerlijkheid die ik ervaren heb.

Laatst las ik een artikel over de uitkomsten van een nationaal onderzoek, waaruit bleek dat het aantal jonge Amerikanen dat aan het bestaan van God twijfelt, toeneemt. In 2007 gaf 17 procent van de mensen onder de dertig aan dat ze niet zeker wisten of God echt bestond. In 2012 was dat aantal gegroeid tot 32 procent. Dat betekent dat bijna een derde van alle jonge Amerikanen aan Gods bestaan twijfelen.

En dan is daar de opmerking van professor Stephen Hawking, de bekende wetenschapper uit Cambridge: 'Er bestaat geen hemel of leven na de dood,' heeft hij in 2012 in een interview gezegd. 'Dat is een sprookje voor mensen die bang zijn in het donker.'

Misschien zou ik moeten schrikken van die onderzoekscijfers of van Hawkings opmerking, maar dat doe ik niet. Ik ben zelf namelijk ook zo geweest. Ik begrijp die scepsis heel goed, en die ben ik nooit helemaal kwijtgeraakt. Als kind twijfelde ik aan alles en nu ik volwassen ben heb ik nog steeds heel veel vragen.

Nu twijfel ik niet langer aan Gods bestaan of Zijn macht, maar ik besef ook goed dat ik veel geluk gehad heb omdat ik voor Hem heb mogen staan. De meesten van ons moeten het doen met het geloof in een God die ze niet kunnen zien. Voor sommigen betekent het dat ze geloven in een God over wie ze vragen hebben. Maar wie vragen heeft, kan daarom nog wel echt geloven.

Het gaat me erom dat ik niet kan bewijzen dat wat ik heb meegemaakt, ook echt gebeurd is. In zekere zin is er geloof voor nodig om dit boek te lezen. Wat u uiteindelijk van mijn verhaal meeneemt, hangt ervan af wat u wel en niet gelooft.

Op de overloop bij ons thuis, vlak naast de deur van de slaapkamer waar mijn jongste dochter met haar paarse pluchen ezel speelt en mijn jongste zoon avonturen verzint voor zijn kleine houten robot, niet ver van de kamer waar mijn oudste zoon aan het gewichtheffen is en mijn tienerdochter voortdurend met haar vriendinnen zit te sms'en, hangt een print van een Bijbeltekst in zwarte letters aan de muur. Er staat:

*Het geloof nu is een vaste grond van de dingen die men hoopt,  
en een bewijs van de zaken die men niet ziet.*

Hebreeën 11:1-3

Door wat ik heb meegemaakt, weet ik zeker dat God er echt is. Maar je hoeft niet te sterven en voor God te staan om te weten wat ik weet.

God is echt voor ons door het *geloof*.

Als mijn tweeling nu naar me toe komt en me naar mijn verhaal vraagt, wat vertel ik hen dan? Ik denk dat ik dan rustig met hen ga zitten en mijn verhaal zo begin: 'Kinderen, de hemel bestaat echt, en het is er geweldig!'